

בית

בית משפט השלום בית חוקה
 محكمة الصلح بيت حوكه
 PETACH-TIKVA TRIAL COURT

הכנת קהל

א-יך 13:30-08:00
 בטעות 14:21 ביצי 31 באוגוסט
 א-יך 12:00-09:00

שפת הסדר

התאחדות העברית 1948-1950
 התאחדות העברית 1950-1952
 התאחדות העברית 1952-1954
 התאחדות העברית 1954-1956
 התאחדות העברית 1956-1958
 התאחדות העברית 1958-1960
 התאחדות העברית 1960-1962
 התאחדות העברית 1962-1964
 התאחדות העברית 1964-1966
 התאחדות העברית 1966-1968
 התאחדות העברית 1968-1970
 התאחדות העברית 1970-1972
 התאחדות העברית 1972-1974
 התאחדות העברית 1974-1976
 התאחדות העברית 1976-1978
 התאחדות העברית 1978-1980
 התאחדות העברית 1980-1982
 התאחדות העברית 1982-1984
 התאחדות העברית 1984-1986
 התאחדות העברית 1986-1988
 התאחדות העברית 1988-1990
 התאחדות העברית 1990-1992
 התאחדות העברית 1992-1994
 התאחדות העברית 1994-1996
 התאחדות העברית 1996-1998
 התאחדות העברית 1998-2000

828

"השאיפה הפנימית גוברת על כל מגבלה"
 עו"ד איתן בפתח בית המשפט השבוע

משכלו ומעלה • כיצד מצליח עורך הדין הנמוך בישראל - ואולי בעולם - להשיג את

ושפט השלום פתח תקוה

محكمة الصلح بينح نيكا

PETACH-TIKVA TRIAL COURT

הכי גבוה שאפשר

המשרד המצליח בקומה העליונה של מגדל C בפתח תקווה שוקק פעילות של עורכי דין מדופלמים, שכולם כפופים למרותו של עורך הדין המצליח איתן עמרם. זהו רק יעד אחד מרבים שכבש האיש שגובהו הפיזי אינו מתנשא על 1.20 מטר וכל הגיחוכים והמבטים שספג במשך עשרות שנים לא הצליחו לעצור בעדו • בשיחה מרגשת עם אלי ביתאן הוא מבקש לפנות אל כל אלו שחוששים לפרוץ, ולהכריז: "בידכם הדבר"

אלי ביתאן

צילומים: יעקב כהן

הקשבתם והערכתם של השופטים בהרכבים הגבוהים שמביטים עליו בהערכה

הפכתי את הגובה לאתגר אישי. איתן במשרדו

עורך דין איתן עמרם בן ה־56 מרמת גן, מחייב את בעלי המוגבלות. "אני לא רק דוגמה לבעלי המוגבלות", הוא קופץ מכיסאו כשהוא שומע את דבריו, "אני דוגמה לכל אדם שמתקשה, לכל אחד שלא מצליח, אם אני - למרות קומתי הנמוכה ואלף ואחת סיבות לכך שלא אצליח בחיים - הגעתי למה שהגעתי, כל אחד יכול". ממרומי גובהו, אני נאלץ להסכים עם כל מילה של העורך דין נמוך הקומה. אם עמרם פרץ את מגבלות החברה והדעות הקדומות, אין מי שלא יוכל לפרוץ. את ההצלחה של עו"ד עמרם, אני מקבל לידי ברגע שאני נכנס למשרדו, בקומה העליונה של מגדל העסקים C, מול קניון פתח תקווה. חמישה עורכי דין יושבים במשרד, כולם עובדים אצל עמרם, החדש יחסית בתחום. עמרם מגיש קלסר עבה. קרא, הוא מצווה. אני מנסה לשאול במה מדובר אך עו"ד עמרם לא מבזבז זמן - זה סיכום של קורות החיים שלי, מה עשיתי בחיי ומה הספקתי. אני מתחיל לצחוק, והוא נשאר עם מבט רציני.

תסתכל על הספר הזה, הוא מחווה בידו על קלסר עבה המונח על שולחן משרדו - מה שקיבלת לקרוא, זה הסיכום של הקלסר. לצד הקלסר הענק מופיעה עוד חוברת כרוכה בספיראלה, "אלו הצעות החוק שניסחתי והן בדרך לחקיקה", אומר עו"ד עמרם. חמישים הצעות במספר. "ואלו" - הוא מצביע לעבר מדף ספרים כרוכים ללא שם מאחוריו - "סיכומי משפטים שכתבתי בעצמי, ומהווים בסיס לכל הסטודנטים למשפטים שלמדו אחריי", הוא אומר, לא לפני שהוא שולף חוברת נוספת, טרם אני מספיק לקחת נשימה.

"אני הולך להכין לנו קפה", הוא אומר, "בינתיים תעבור על החומר". עמרם נותן קפיצה זריזה מכיסא המנהלים ונעלם, ואני נותר במשרד לבד בין ארבעה קירות מלאים בתעודות מרשימות בחזית, מעטר ארון מתפקע מספרים משפטיים ולא פחות מארבעה מסכי מחשב, שני כיסאות אורחים ומדפסת. כל הרהיטים סטנדרטיים לגמרי, מאומה לא מעיד על העובדה שזהו משרדו של מי שכבר בגיל צעיר אובחן כנמוך קומה, ושלמרות כל העשייה המרשימה שלו שמשאירה אבק לרוב רובם של בני האנוש - הוא אינו מתנשא לגובה של יותר ממאה ועשרים סנטימטר. 1.20, זה הכול.

מוגבלות - "הפכתי את זה לאתגר"

אני מעלעל בחוברת שעמרם השאיר בידי. אי אפשר שלא להיות המום מהשטף ומההספק האדיר. הישגים יוצאי דופן גם לאדם שאינו מתמודד עם מגבלה חברתית כמו גובה. היד מדפדת והלב נצבט - כמה הוא הספיק האיש הזה. דקה חולפת. עו"ד עמרם שב לחדר בסערה, "נו", הוא חוטף את החוברת מידי, "הספקת כבר לקרוא?" הוא שואל, ומתחיל לבחון על החומר הנלמד. אני לא יכול שלא לצחוק, אבל עורך הדין נמוך הקומה נשאר רציני

לגמרי, לא מבין איך נוכל לשוחח לפני שסיימתי לערוך עליו מחקר קטן.

איך אני אמור לקרוא למגבלה שלך? אני שואל את עו"ד עמרם, לאחר שראיתי כי הוא מציג את עצמו כבעל מגבלה. "אני נמוך קומה", הוא מסביר, וממשיך באזהרה: "לא גמד, אלא נמוך קומה. יש הרבה אנשים שמתבלבלים, וזו טעות. גמד זו בעיה רפואית אחרת. נמוך קומה זה מי שקומתו לא גבהה מעבר לגובה מסוים. זו אמנם מגבלה - אך הוא לא גמד".

בדקות הבאות הוא מסביר לי כמה נתונים המבדילים נמוך קומה מגמד, שאדע להבדיל. אני לא יכול שלא להתייחס להישגים המרשימים שהוא מציג בפניי, ובשיאם מצבו הנוכחי - עורך דין העומד בראשות שלוש ועדות בלשכת עורכי הדין - מספר שיא שאין שותף לו; עובד במשרה מלאה ומחזיק ברקורד מרשים. עמרם לא מתבלבל - "זה אני. אף פעם לא נחתי. תמיד רצתי, מאז שאני זוכר את עצמי, והגעתי להישגים".

בוהירות אני שואל האם קומתו הנמוכה לא הייתה זרז לכך, משהו שדחף אותו קדימה להוכיח

"לכל מי שמרגיש שמגבלות חברתיות דוחקות אותו החוצה, זאת הדרך הכי טובה: לעזור, לסייע. מכל הלב. תמיד תהיה שם בשביל אחרים, ותוך רגע תהפוך להיות אהוב על כולם, תהפוך את החיסרון ליתרון, ואתה תראה את המשמעות של זה"

לאבא שלי: 'אבא, הבית הוא ברמת גן עדיין למכירה? היכנס ותן שם מקדמה, אני אגיע בעוד שבועיים להשלים את הקניה'. תוך כמה חודשים השלמתי את מחירה המלא, ואחרי שנתיים באתי בברית הנישואין". אשתו של עמרם היא לא נמוכת קומה, וכך גם שלושת ילדיהם המשותפים. הכול בחייו של העו"ד נמוך הקומה הוא מטרות, וכעיקרון וכדרך פעולה - הוא עומד בהן.

ילדות - "הכול בזכות ההורים"

איך הכול התחיל? אני שואל את עו"ד עמרם, איך זה קרה? "איך זה קרה בדיוק אף אחד לא יודע", הוא אומר רציני, "אבל כשהייתי בן כמה חודשים נפלתי, וכנראה שהנפילה היא זו שגרמה לעיכוב הגדילה, שהותיר אותי נמוך קומה. אימא שלי תמיד אמרה שאני ואחי נולדנו תינוקות יפים, וזה גרם לדעתה לעיין רעה, שאולי גררה את הנפילה שלי".

איתן הצעיר נולד למשפחה תימנית ברוכת ילדים מרמת גן. הוריו עלו לארץ מהגולה והקימו כאן משפחה לתפארת. "מגיל צעיר", הוא מספר בגאווה, "ההורים שלי נתנו לי להבין שאני לא שונה. אני בדיוק כמו כולם. את כל ההצלחה שלי והיכולת להתגבר על המגבלה הזו, אני זוקף לזכותם. שום דבר בבית לא היה 'מותאם' לצרכים שלי. הכול כמו לכולם. אם הייתי רוצה להדליק את האור, הייתי הולך לקחת כיסא; אם הייתי צריך משהו ממדף גבוה, הייתי מסתדר או מבקש עזרה. לא באו לקראתי בשום מובן, וזה מה שהחזיר לי לראש את העובדה שאני ככל אחד אחר, וגם יכול להצליח כמו כל אחד אחר".

וממבט של ילד, זה לא קשה שההורים לא באים

לקראתך ומתחשבים במגבלה שלך?

"לא, להפך", מפתיע עמרם. "אין לך מושג - ותרשום את זה - אין לך מושג כמה אני מודה כל בוקר להורים שלי שלא התייחסו אליי כמו ילד מיוחד, ושתמיד ידעתי שאני חלק מכולם. אם לא היחס הזה, הייתי יכול לסחוב את זה כמגבלה במשך השנים".

אז בדיוק כמו שרצו ההורים, איתן גדל והמשיך להתנהג כמו ילד רגיל. בכול. בגיל המתאים הוא הלך למוזי התימני, כמו כל חבריו ובני גילו. הוא נזכר כיצד היו כולם נאספים סביב הספר, ויחד קוראים את הפסוקים בקול. תוך כדי הקריאה, כמיטב המסורת וכמו בסיפורים, היו ידיהם פשוטות על השולחן, ומי שפספס קטע או שכח את הפסוק, חטף הלקאה חזקה מסרגל העץ, בלי הנחות. אבל עברו מאז הרבה שנים. המכות נשכחו. עמרם רק נזכר בזה ופניו נמלאות בחיוך עורג. רק זיכרונות טובים.

ועמרם גדל והולך לבית הספר, ומשם הלאה. איזה ילד הייתי? אני שואל אותו, ומקבל את התשובה הצפויה: "ילד טוב, תמיד ציונים הכי טובים בכיתה, לומד ואוגר ידע".

כל החיים רצת קדימה? - "כל החיים". וההישגים תכננו בזה אחר זה. עמרם עושה

לחברה שגם הוא יכול. הניתוח הפסיכולוגיסטי פשוטני למדי, אך עמרם מסכים איתו בפה מלא: "ברור שכן. להגיד שמה שעשיתי זה במנותק מהמגבלה שיש לי, זהו שקר".

כשהוא מתבקש להיזכר איך ומתי, יש לו סיפור מוכן: "זה היה בגיל 16. אני זוכר בחדות יתירה. החברים כבר החלו לצאת לחיים, ואני ישבתי בבית ואמרתי לעצמי: איתן, או שתישאר בבית כל החיים, מתלונן על המגבלה שיש לך, חי על קצבת ביטוח לאומי, לא עושה כלום, ומתכנס באבלך - או שתיקח אחריות על החיים שלך, ותפעל מהמקום שיש לך. אלו שתי הברירות". מבט זריז על הלשכה סביב, מגלה בדיוק איזו מן ההחלטות הוא לקח על עצמו.

"אמרתי לעצמי, אני לא מתכוון לוותר. החלטתי שעד גיל 23 אני קונה רכב פאר, עד גיל 27 אני קונה דירה ועד גיל 30 - למרות הכול, אני מתחנך". ולא איש כאיתן עמרם יאכזב, "בגיל 23 נכנסתי לסוכנות רכבי ב.מ.וו בתל אביב ויצאתי משם עם רכב חדש, בתשלום אחד. "בגיל 28, הייתי בהשתלמות בחו"ל והתקשרתי

**"אני לא יכול להגיד
שלא היו לי רגעים
קשים. היו ימים שהייתי
חוזר הביתה בוכה, יושב
על הספה ושואל את
אלוקים מה עשיתי,
למה זה מגיע לי. לאט
לאט הבנתי שזה המצב.
החלטתי לקבל אותו
ולהילחם בלי סוף"**

וכולם מרותקים אל דמותי, יושבים בדממה. זה כוח". הקדוש ברוך הוא לוקח ממקום אחד - אומר עמרם, ומעניק פיצוי במקום אחר.

נדיבות - "זה סוד ההצלחה וההשתלבות"

כל חבריו של עמרם הלכו לצבא, והוא נשאר בבית. אבל לא איש כעמרם יישב רגל על רגל. הוא השתלם במדעי המחשב והלך לעשות עסקים, כך החל לעבוד בחברות הייטק ועד מהרה רשם על שמו כמה הצלחות, שקידמו אותו בזרזות. לקראת גיל שלושים הוא כבר הגשים לעצמו את כל המטרות שהציב, ואז החל לחוש שגרה.

"בגיל 16, בפעם הראשונה שישבתי עם עצמי וחשבתי מה לעשות בחיים, החלטתי על מטרות עד גיל 30, והנה הגיע גיל 30 ועמדתי בכולן. מצאתי את עצמי בגיל 34 חוזר על אותם דברים, שקוע בשגרה, הרגשתי שמשוהו חסר - ואז הבנתי: ברגע שמימשת את כל היעדים ולא הצבתי לעצמי חדשים - נתקעתי במקום".

עמרם, שמיעץ בזמנו הפנוי לצעירים שלא מוצאים את עצמם בחיים, מונה את התובנה הזו כאחת מאבני הדרך להצלחה: תמיד להציב יעדים. לנוע ממטרה למטרה, כשאינן מטרה - שוקעים במקום. עמרם החליט לשוב לרוח הנעורים של גיל 16 והציב לעצמו שורת יעדים חדשים. בשנים שלאחר מכן הוא התקדם במעלה התפקידים בחברת ההייטק שבה עבד, הפך לסמנכ"ל ושימש בשורת תפקידים מכובדת, ואף פרש והקים חברת סטארט אפ מצליחה משלו. גם בבועת הסטארט-אפ, עשה לו שם העילוי המבריק ונמוך הקומה. עמרם רכב על גלי ההצלחה.

ואז הוא החליט שדי. בן 40, בעל משפחה, רווי בהצלחות ורגוע - הוא הרגיש שזה לא מספיק, שמשוהו בחריפות הלשון שלו ובוורבליות שהוא מציג, לא בא לידי ביטוי בשלל תפקידיו. הוא החליט לבצע הסבת מקצוע, ולהפוך לעורך דין.

למה עורך דין?

"יש לי את זה", הוא לא מרבה להצטנע. "אני עונה מהר, יודע להשיב היטב ומתאים לקדם עניינים דרך המערכת המשפטית. אני מבוגר מדי? אף פעם לא". אומר ועושה. עמרם, כבר לא צעיר, הפך להיות עורך דין, כפשוטו וכמדרשו.

אני תוהה באזניו איך זה להתייצב בפעם הראשונה בכיתת לימוד, האם זה לא ממלא אותו חשש? "אני חייב לומר את האמת", הוא מסכים להודות, "יש חשש קל. בכל זאת, אתה אף פעם לא יודע איך יקבלו את זה. אבל יש לי כבר טכניקה, שתוך שבוע מכניסה אותי לעניינים וכולם נהיים החברים הכי טובים שלי".

ספר

"אספר לך, אבל אני רוצה שתכתוב שהטכניקה הזו מתאימה לכל אחד - לכל מי שמרגיש שמגבלות חברתיות דוחקות אותו החוצה, גורמות לו להיות לא שווה בין שווים. זאת הדרך הכי טובה, והיא

"כבר הורגלתי למנטים". בשיחה עם כתב 'בקהילה'

"בפעם הראשונה שישבתי עם עצמי וחשבתי מה לעשות על מטרות עד גיל 30, ואכן עמדתי בכולן. מצאתי את עצמי בגיל 34 שקוע בשגרה. הבנתי: ברגע שמימשת את כל היעדים ולא הצבתי לעצמי חדשים - נתקעתי במקום"

מעל לכל סיכוי. תעודת ההסמכה

לי סיור זרזי בין התעודות התלויות על הקיר, וההישגים בוחקים. ציון משם ותעודת הוקרה מפה, עוד ציון לשבח ועוד מכתב מהלל. איש אשכולות. ובכל זאת, אני מבקש: תחזיר אותנו לחוויה של הילד הצעיר שמגיע לבית הספר ומרגיש: אני לא כמו כולם, אני שונה.

עמרם שותק רגע, חושב. "אני לא יכול להגיד שלא היו לי רגעים קשים", הוא אומר, ואני מרגיש איך לרגע הוא נותן לי הצצה לחיים הפחות נוצצים, פחות מלאים בהצלחות. אלה שהוא לא מרבה לדבר עליהם. "היו ימים שהייתי חוזר הביתה בוכה, יושב על הספה ושואל את אלוקים מה עשיתי, למה זה מגיע לי".

ילדים לא נוטים לגלות רחמנות, ואיתן הילד היה שב מבית הספר לא פעם אחרי שילדים הציקו לו, קראו לו בשמות גנאי ועלבו בו. "הייתי בוכה במשך ימים שלמים, ולאט לאט הבנתי שזה המצב. או שאקבל אותו, או שאלחם בו בלי סוף, מבלי יכולת אמיתית לשנות. אז החלטתי לקבל אותו, ומאז זה כבר לא מפריע לי כלל. עבר לי".

לא מפריע בכלל?

"לא. התרגלתי", הוא אומר בנחרצות. "למי שעולב בי, מתייחס בגסות, עוקף אותי בתור - וזה קורה המון - אנשים פשוט מניחים שאם אתה נמוך קומה אז מבחינתם אתה לא קיים, והם מרשים לעצמם לעקוף. כבר למדתי לא להיפגע, אני עומד על שלי ולא נותן לאף אחד לפגוע בי". התהליך שהוא עבר ארך שנים, אך רק בשנים האחרונות הבשילה בו ההבנה, שלא רק שהמגבלה שלו לא אמורה להפריע לו מבחינה תדמיתית, אלא אולי אף אמורה לסייע לו.

"פתאום קלטתי שאנשים עושים אינסוף מאמצים כדי להיות מוכרים, לזכות בחשיפה, ואני תמיד זוכה לתשומת לב - לא משנה מה אני עושה. פעם הייתי מגיע ראשון לאירועים, כדי שלא ייווצר מצב שאני נכנס לאולם וכל המבטים מופנים אליי, היום זה לא מפריע לי, להפך - אני מדבר מול כיתה של 300 סטודנטים וכמה מרצים,

תמיד עובדת".

קיבלת.

"לעזור, לסייע. מכל הלב. תמיד תהיה שם בשביל אחרים, ותוך רגע תהפוך להיות אהוב על כולם, תהפוך את החיסרון ליתרון, ואתה תראה את המשמעות של זה". וכמו בכל השעה האחרונה, יש גם הדגמה אישית: "אני נכנס לשיעור הראשון בקורס וכל העיניים מופנות אלי, מתיישב בשורה הראשונה, מוציא מחברות וספרים ומסתכל אל המורה. כל העיניים ננעצות בי, אפילו של המרצה, אבל אני מרוכז בשיעור, כאילו כלום". המרצה מתחיל את השיעור ועמרם מסכם במרץ, כותב עוד דף ועוד דף, סיכומים שלימים יפכו להיות מאסט בכל כיתה במכללה האקדמית כולה.

"אחרי שעה קלה אני שואל את הסטודנט שלידי מה בדיוק המרצה אמר, פספסתי איזו מילה, כך נוצר קשר. בדרך כלל הוא רואה את הסיכומים שלי ומבקש ממני לעיין, אחרי זה הוא שואל אם אני מוכן למכור לו, חס וחלילה למכור – קח חופשי". תוך דקות הסיכומים עוברים מיד ליד והופכים להיות לחמניות חמות ביום רעב, ואיתן עמרם הצעיר הופך להיות יקר הכיתה. את המגבלה שהייתה אמורה להשאיר אותו מחוץ לעניינים הוא זונח מאחור, והחבר'ה נהנים בחברתו. הוא משתלב, ולרגע לא שוכח את הדרך. תמיד מסתכל לאחור, על בעלי המוגבלויות שלא הצליחו להשתלב. "בשבילם", הוא אומר, "אני פה".

השתלבות - "המטרה החשובה לכולנו כחברה"

אז איתן עמרם הצליח, בהרבה עמל ויזע. הוא הפך לעורך דין ענק, השתלב בהנהגת הלשכה

ואפילו רץ בבחירות בעירו רמת גן אותה לא עזב – לבסוף חבר למפלגת הבית היהודי המקומית, והעביר אליה את תמיכתו – אך הוא לרגע לא שוכח אז זונח את נקודת המוצא.

גולת הכותרת של מאמציו בשנים האחרונות היא החתירה להגברת הנגישות לבעלי מוגבלויות, מכל הסוגים, ויש לו משנה סדורה על כך שאף מגובה בעשרות עבודות אקדמיות פרי עטו,

"כחמישה מיליארד שקלים מפסידה המדינה בכל שנה על הסירוב שלה לשלב בעלי מוגבלויות שרוצים לעבוד ולתרום בשוק התעסוקה", הוא קובל. "רוב רובם של האנשים המוגבלים רוצים בזה. הם לא מעוניינים לשבת בבית ולהיות נתמכי סעד. אך העובדה שאין נגישות, דוחפת אותם לזה. אין להם ברירה, וזו טעות שלנו כחברה. זו טעות שהיא גם כשל ערכי וגם מובילה אותנו לשלם מחיר לא סביר כלכלית. צריך לתקן את זה".

מבחינתו של עמרם, החרדים הם השותפים הראשונים למטרתו. "יש בישראל כמה מגזרים שנוזקים לשילוב: נשים, אתיופים, ערבים, חרדים ובעלי מוגבלות. מבין חמשת המגזרים, רק 2 זכאים לייצוג הולם במשרות ציבוריות – הנשים והערבים. זו טעות. אנחנו צריכים לשלב את כולם, גם חרדים וגם בעלי מוגבלות, וכך ליצור חברה צודקת".

עו"ד עמרם נפנה יחד איתי ללכת לרחבת בית המשפט, השוכן לא הרחק ממגדל המשרדים שבו הוא עובד. הוא לובש את גלימת עורכי הדין הקטנה, שתפרה לו תופרת מיוחדת, וניגש למראה לסדר את העניבה. הכול בקטן. הוא מציע לי להצטלם לצידו. "אל תתבייש", הוא צוחק, "זה בסדר, אני יודע שאני נמוך".

והצעות חוק רבות – את כולן ניסח בעצמו, בתוקף תפקידו כיו"ר וועדת הנגישות של לשכת עורכי הדין, אחת מבין שלוש הוועדות שהוא עומד בראשן.

"אני רוצה דווקא לצטט לך את הרמב"ם", הוא אומר כמי שמכיר את נפש קוראיו: "שמונה מעלות יש בצדקה, זו למעלה מזו. והמעלה הגדולה שאין למעלה ממנה זה המחזיק בידי ישראל שמך". לא לחינם הוא משתמש בלשונו של הנשר הגדול "מך". ההקבלה למצבו ברורה, אך היא כמובן מדברת על כל בעל מגבלה.

את התמונות במשרד רחב הידיים תלה בשבילו חבר. כדי להגיע לידיה הוא צריך לנתר מעט, אך הוא לא חש בחסרונות הללו. להפך, מבחינתו הוא צלח את המשוכה שהחיים הטילו לפניו, וכל מה שהוא רוצה הלאה זה לעזור גם לאחרים, ויש אין סוף אחרים כאלה, לצלוח את המשוכות שלהם. "הקשיים יכולים להיות קשיים משפחתיים, קשיים מנטליים, עצבות ודיכאון ואלף ואחד דברים שמונעים מאדם להגיע למטרות שהוא רוצה לעצמו. בווער בדמי להוכיח לאנשים: זה אפשרי, חברים. כל שתרוצו – ניתן להשגה".

אנחנו פוסעים יחד ברחוב ואנשים מגניבים מבטים. אני כבר הספקתי להתרגל. למעשה, אחרי כמה דקות שיחה, אני כבר שוכח את גובהו של מי שמדבר מולי, שבמובנים רבים מאד גבוה הרבה יותר מרוב האנשים. מי שלא שוחח איתו, עדיין שם לב להבדלי הגובה. עמרם רגיל למבטים, בצחוק הוא מציע אפילו לשני מאבטחי בית המשפט, שמכירים אותו מימים ימימה, להצטלם. אני מסתכל עליו מחליף איתם טפחות ושואל אותו מה היעד הבא, למרות שזה די ברור. "המשימה הבאה שלי, היא הפוליטיקה. אני רוצה להשפיע. אין ספק".

אנחנו פוסעים יחד ברחוב ואנשים מגניבים מבטים. אני כבר הספקתי להתרגל. למעשה, אחרי כמה דקות שיחה, אני כבר שוכח את גובהו של מי שמדבר מולי, שבמובנים רבים מאד גבוה הרבה יותר מרוב האנשים. מי שלא שוחח איתו, עדיין שם לב להבדלי הגובה. עמרם רגיל למבטים, בצחוק הוא מציע אפילו לשני מאבטחי בית המשפט, שמכירים אותו מימים ימימה, להצטלם. אני מסתכל עליו מחליף איתם טפחות ושואל אותו מה היעד הבא, למרות שזה די ברור. "המשימה הבאה שלי, היא הפוליטיקה. אני רוצה להשפיע. אין ספק".

אנחנו פוסעים יחד ברחוב ואנשים מגניבים מבטים. אני כבר הספקתי להתרגל. למעשה, אחרי כמה דקות שיחה, אני כבר שוכח את גובהו של מי שמדבר מולי, שבמובנים רבים מאד גבוה הרבה יותר מרוב האנשים. מי שלא שוחח איתו, עדיין שם לב להבדלי הגובה. עמרם רגיל למבטים, בצחוק הוא מציע אפילו לשני מאבטחי בית המשפט, שמכירים אותו מימים ימימה, להצטלם. אני מסתכל עליו מחליף איתם טפחות ושואל אותו מה היעד הבא, למרות שזה די ברור. "המשימה הבאה שלי, היא הפוליטיקה. אני רוצה להשפיע. אין ספק".

